

Børkop, den 31.10.1980.

Til MF's bestyrelse
v. formanden C.P. Behrens.

Menighedsfakultetet.
Barthsgade 12.
8200 Å r h u s N.

Da det viser sig umuligt for mig at forlade skolen i morgen, fremsender jeg hermed min stillingtagen til et par for mig at se meget vigtige punkter på bestyrelsesmødets dagsorden. Jeg vil kunne nås på skolens telefon ml. 9,55 - 10,20 og efter 12,00 telf. 05 86 60 22.

Kommentar til E.B's oplæg (bilag 512) og dermed til hele situationen omkring det varslede ekstraordinære repræsentantskabsmøde:

Mit udgangspunkt skal være det afsnit i EB's følgeskrivelse til forretningsudvalget, som begynder: "Vi må gøre alt....". Jeg er enig i EB's anliggende, at alt må gøres for, at der ikke sker alvorlige brud i MF.

Derimod finder jeg ikke, at de synspunkter, EB giver udtryk for, vil kunne løse det problem, som gør den øjeblikkelige situation alvorlig for MF. Tvært imod. Hvi bestyrelsen tilslutter sig EB's synspunkter - selv i modereret form - og rundsender dem som repræsentative, frygter jeg, at vi som bestyrelse yderligere vil miste tillid hos de 7, der har indkaldt til ekstraordinært repræsentantskabsmøde, og derved selv øger den risiko, EB med rette frygter, at nogle af de 7 trækker sig ud. Jeg henstiller derfor alvorligt til, at dette ikke sker.

Som begrundelse for min frygt og overbevisning, at EB's synspunkter snarere vil øge end - som ønsket - fjerne de 7's mistillid til MF, anfører jeg følgende:

1. EB ønsker ifg. det nævnte afsnit for det første at hindre vedtagelse af (nye) valgeregler, som a) får helt uoverskuelige konsekvenser og b) tydeligt er udsprungne af nogle ulykkelige personlige forhold.

a) Der savnes i EB's oplæg et konstruktivt forsøg på at forbedre de nuværende valgeregler. Man får ved læsningen af oplæget det indtryk, at EB mener, at alt fungerer på bedste måde, og at ændringer kun kan blive til det værre. De opstillede eksempler er så specielle, at de kan virke som et røgslør, der skjuler de mindst lige så åbne mangler ved de nuværende regler.

b) Det er vel rigtigt, at ulykkelige personlige forhold spiller en vis rolle i den nuværende krise. De 7 vil imidlertid med rette savne enhver antydning af, at vi som bestyrelse har det afgørende ansvar for, at disse forhold er opstået og ikke for længst er ryddet af vejen.

2) → 2. Når der videre i det nævnte afsnit tales om at få de ^{standset} højeste ukorrekte beskyldninger mod bestyrelse m.v., har jeg svært ved at finde sådanne i de 7's skrivelse. Derimod vil de 7 i EB's oplæg savne en indrømmelse af, at vi i bestyrelsen har bragt os selv under mistanke for at være styret af uigennemsigtige indre kræfter ved ikke forlængst at have skaffet JG svar på det spørgsmål, han har stillet både bestyrelsen selv og landssekretæren i bestyrelsens nærver.

3. Af samme grund vil det også være vanskeligt for de 7 at fæste lid til opfyldelsen af det ønske, som EB udtrykker til sidst i det nævnte afsnit, nemlig at få oprettet den kollegiale tillid på MF og tilliden i repræsentantskabet.

Endnu et synspunkt fra selve EB's oplæg gør, at jeg må anse det for uegnet, når målet skal være at bygge bro til de 7. Ja, flere synspunkter kunne have været nævnt. Lad mig nøjes med bemærkningen s. 4: "at det er uforståeligt, at bestyrelsens flertal, som har afvist at opstille JG, derved skulle kunne skade nogens frimodighed".

i arbejdet for MF, og at dette kan resultere i, at MF derved mister en del af sit kirkelige bagland."

3) → Hvis vi som bestyrelse stiller os uforstående over for, at nogle kører træt af gang på gang at få deres ønsker standset af et veto bl.a. fra et bestyrelsesflertal, som EB rent ud siger, er sket, så demonstrerer bestyrelsen åbentlyst, at den mangler dømmekraft, ikke lever op til sit ansvar og ikke magter sin opgave. Det kan vi også med rette beskyldes for, hvis vi giver udtryk for, at et mindretal må være tilfreds med, at andre bestemmer, hvem der skal repræsentere det i bestyrelsen. Det må vel være en sådan tankegang, der ligger bag første afsnit på s. 3, og som også kom til udtryk ved sidste bestyrelsesmøde under drøftelsen af det overståede repræsentantskabsmøde. Synspunktet er ganske uantageligt, og vi må som bestyrelse klart tage afstand fra det, hvis vi skal gøre os håb om at redde situationen. Det problem er selve sagens kerne.

Efter disse negative bemærkninger om EB's oplægs uegnethed som grundlag for at løse krisen i MF, vil jeg gerne positivt stille forslag til løsning:

Generelt må jeg anføre det uheldige i at drøfte valgeregler under repræsentantskabsmødet på baggrund af et uløst "Glenthøjproblem". Sørger bestyrelsen derimod for inden repræsentantskabsmødet at få "Glenthøjproblemet" løst, kan vi roligt og i god atmosfære drøfte både bredden i MF og valgereglerne med henblik på at få dem så gode, at "Glenthøjproblemer" ikke så let kan opstå, hvorken med højkirkeligt eller lavkirkeligt fortegn.

4) → Sammenhængen mellem "Glenthøjproblemet" og spørgsmålet om MF's bredde er egentlig den, at en hel generel mistillid til MF på grund af et uløst "Glenthøjproblem" kan tæppe MF for støtte i vide kredse uanset, om de enkelte er helt på linie med JG eller ej. Derfor burde "Glenthøjproblemet" egentlig kaldes "bestyrelsesproblemet", for sagen drejer sig om meget mere end Glenthøjs person, omkring hvilken et generelt problem blot er kommet til udtryk. Hvis der derfor er vilje og evne til at løse "Glenthøjproblemet", gives samtidig almindelig tillid til at hovedproblemet, som lige så vel kunne have drejet sig om en helt anden person, også vil kunne finde sin løsning. Løses "Glenthøjproblemet" derimod ikke, svækkes den generelle tillid til, at MF fremover overhovedet kan holde den orden i eget hus, som er en betingelse for, at leger med dets mange og forskellige lemmer, kan vokse sin sunde vækst.

Derfor må "Glenthøjproblemet" løses hurtigst muligt. Hvordan?

5) → 1. Bestyrelsen indrømmer over for repræsentantskabet sit medansvar for, at både JG selv og de, som arbejder for at få ham i bestyrelsen, har gode grunde til at miste tillid til MF som følge af det veto der uden saglige og klart udtalte grunde i år vis har ramt ethvert forsøg på at gøre JG til bestyrelsesmedlem så vel som til heltisslære ved MF, og at bestyrelsen derved selv har givet anledning og næring til diskussioner om fraktionsdannelser og magtgrupper, som man samtidig ønsker at sige sig helt fri for.

2. Skaf JG svar på de konkrete spørgsmål, han har stillet såvel bestyrelsen selv som landssekretæren i bestyrelses nærver. Jeg henviser til følgende spørgsmål:

6) → a) Ved bestyrelsesmødet i anledning af JG's udelukkelse fra mødet på "Hvide Klit" Henrik Christiansen og Georg Geil for et par år siden, hvortil JG var indkaldt, så de Kurt Christensen til ham: "Glenthøj! du kan ikke blive heltidslærer på MF, vel at mærke ikke af teologiske og faglige grunde og heller ikke p. gr. af din livsførelse, men af andre grunde." Jens Kristiansen spørger: Hvilke? Men der blev ikke svaret. Hvorfor ikke? JG må have svar, ikke bare for hans egen skyld, men for vor egen skyld som bestyrelse.

7) → b) Da JG med baggrund i de to foregående valgresultater kun nødtvunget og på rimelige betingelser, havde sagt ja til at lade sig opstille også ved valget i år, karakteriserede landssekretæren i en telefonsamtale med JG opstillingen som et mistillidsklæring til landssekretæren. På spørgsmålet, hvordan opstillingen kunne være det, fik JG intet konkret svar. Heller ikke da JG gentog dette spørgsmål i bestyrelses nærver under det snene møde i september. Vi kan ikke forvente, at det kollegiale forhold skal blive godt, før JG har fået svar. Så har jeg også tillid til, at alle andre uoverensstemmelser og evnt. uheldige bemærkninger, der måtte være faldet, vil kunne jævnes til begge sider.

c) JG stillede ved nævnte møde ligeledes det spørgsmål, om det da er en forbrydelse

at han lod sig opstille? Hvorfor har det åbenbart en sådan højhedskarakter, at opstilligen kan lamme bestyrelsesarbejdet, som det blev antydnet? JG må have svar også på det.

8 → d) EB sagde ved samme møde til JG: "Du vil ikke være stridens æble, men du er gjort til det." På spørgsmålet: Af hvem? fik han intet svar, heller ikke på spørgsmålet om hvad det er for en strid, hvis æble han er blevet. De svar må JG nu have.

10 → e) Ligeledes spurgte JG, hvordan det kan blive et "kabinetsspørgsmål" at forhindre hans valg, når man samtidig roser ham for hans indsats og store evner? At det må forekomme JG mærkeligt, er klart, og at han så tilmed heller ikke får svar på det spørgsmål, kan da kun nedslide hans tillid til os yderligere.

11 → f) Svaret, som ganske vist faldt: "Du har ikke nådegave til at sidde i en bestyrelse er nemlig reelt intet svar, for det rejser et helt selvfølgelig modsørgsmål: Hvordan ved du det? Dem, der afviser med en sådan begrundelse, bør i hvert fald respektere, at ikke få andre i MF-sammenhængen bedømme JG's nådegaver stik modsat, og ikke hindre, at det kommer til en prøve ved, at han vælges. Den frihed bør flertallet give mindretallet, ellers begås der åndelig vold, og det er for alvor farligt (1. Tess. 5,19). JG må have svar også på dette.

Hvis vi som bestyrelse mener at kunne komme om ^{ved} krisen ved at give JG pæne ord og måske en eller anden forfremmelse, men stadig forholder ham svar på de helt rimelige spørgsmål, han længe har stillet, og hvis ubesvarethed både piner, foruroliger og lammer ham langt mere, end de fleste aner, så har vi igen derved vist, at vi ikke magter at skabe trygge og gode forhold på MF og blandt vore ansatte. Vi rammer kun os selv og truer MF alvorligt, hvis vi fortsætter i det spor, vi nu snart længe har kørt, og derfor er "Glenthøjsagen" af bestyrelsen selv gennem dens tøven blevet gjort til noget langt større end blot en sag om visse ulykkelige personlige forhold

2 ?

Til byggesagen har jeg følgende kommentar: Efter at statsadvokaten i København har rejst sigtelse mod Boye-Nielsen, må vi omgående løse os fra enhver forbindelse med ham. At vi endnu ikke har fået svar, må på den baggrund siges at være "held i uheld" At der således er lange udsigter til afklaring, skaber nye problemer. Her må jeg nævne, at Jakob Mortensen, fornylig fortalte, at han har måttet opsigte 5 ansatte, alle sine folk med undtagelse af broderen Ove. Hvilket ansvar har vi i dette forhold i betragtning af, at Jakob har satset på et snarligt byggeri? Jeg er alvorligt bange for, at vi har savnet fornøden realisme i byggesagen, hvilket bl. a. måske har skabt alvorlige problemer for Jakob. Vi bør snarrest sadle om og satse på en 1. etape af meget mere beskeden størrelse. Ellers frygter jeg, at vi slet ingen vegne kommer foreløbig og måske aldrig. Pouls bemærkning i rapporten, at han endnu slet ikke har fået fod på indsamlingen, har givet anledning til ovennævnte bange anelser og gjort, at jeg i dag fortryder, at jeg har kunnet anbefale så stor en 1. etape. Og lad os frem for alt ikke i den nødvendige optagethed af at skulle bedrøydre rammer glemme det indre byggeri, for så får vi slet ikke det ydre op at stå!

Med venlig hilsen til jer alle:

Hilmar Thomsen